

Rose

แล้วพบกันในวันที่รอตตาย 3

Let's Meet Alive

살아서 만납시다

할로윈 (Halloween)

เขียน

ตรองสิริ

แปล

นารายณ์ ดัชนี นานา หัสน์

คำนำสำนักพิมพ์

การดิ้นรนเอาชีวิตรอดขณะที่ความหวังเลือนรางนั้นทรมานไม่ต่างจากตายทั้งเป็น ฮันแทแบ็กและชินฮูมุ่งหน้าไปยังท่าเรือมกโพเพื่อหนีจากสถานการณ์เลวร้ายในประเทศเกาหลีใต้ แต่ทุกอย่างมันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ชีวิตจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่อาจรู้ได้

เนื้อหาในเล่มนี้ก็ยังลุ้นระทึกกึก เข้มข้น และสนุกเหมือนเดิม นอกจากนี้จะได้เจอคนเห็นแก่ตัวแล้ว พวกเขายังเจอมิตรภาพระหว่างทางด้วย แม้ชินฮูจะไม่ได้ตั้งใจช่วยเหลือคนอื่นก็เถอะ สำหรับชินฮู ความปลอดภัยของแทแบ็กมาเป็นอันดับหนึ่ง เพราะถ้ารักษาชีวิตแทแบ็กไว้ไม่ได้ โลกของเขาก็จะอวสานอย่างสมบูรณ์ ทั้งที่ชินฮูเอาใจใส่แทแบ็กขนาดนั้น แต่เขาก็ยังตัดสินใจทำในสิ่งที่แทแบ็กเกลียดที่สุด...

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ร่วมผจญภัยและเป็นพยานรักด้วยกันจนถึงตอนจบ หวังว่านิยายเรื่องนี้จะตราตรึงอยู่ในใจไปอีกนานแสนนาน ในภายภาคหน้าหากต้องการอ่านนิยายเข้มข้นครบรสสักเรื่องอย่าลืมนึกถึง *Let's Meet Alive* แล้วพบกันในวันที่ยังรอดตายนะคะ

Rose

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่นเลย ขอขอบคุณจากใจที่เลือกหยิบ “แล้วพบกันในวันที่
รอตตาย” มาอ่าน ท่ามกลางสิ่งดึงดูดใจมากมาย การสละทรัพยากรเวลา
อันมีค่าของท่านซึ่งทำให้เราได้มาเจอกันในสวนอักษรแห่งนี้ ถือเป็น
เกียรติอย่างยิ่ง หวังว่าเรื่องราวของซินฮูกับแทแบ็กจะทำให้คุณเพลิดเพลิน
อ่านสนุกได้ไม่มากนักน้อย

นิยายเรื่องนี้เปิดฉากด้วยบรรยากาศไม่ชอบมาพากล ณ ใจกลาง
กรุงโซล เมื่อเกิดเหตุการณ์ผิดธรรมชาติที่อธิบายไม่ได้ ใจกลางเมืองใหญ่
พบเห็นสิ่งมีชีวิต (?) ประหลาดที่กลุ่มรุมกัดกินทำร้ายผู้คน ความสิ้นหวัง
ของผู้เหลือรอดดำเนินลงเรื่อย ๆ ในโมงยามที่ไม่อาจไว้วางใจใครได้อีกแม้แต่
รัฐบาล ประกายแห่งความหวังเดียวคือการอพยพหนีลงใต้ไปท่าเรือมกโพ
ให้เร็วที่สุด และซินฮูก็รับหน้าที่นั้นพาแทแบ็กเดินทางไปด้วยกัน

ระหว่างการเดินทาง นอกจากเราจะได้ลุ้นระทึกไปกับทั้งสองหนุ่ม
ยังได้เรียนรู้การเติบโตทางจิตใจของพวกเขาพร้อมกันไปด้วย คนบางคนนั้น
เติบโตมาพร้อมบาดแผล ทั้งเชื่อร้ายลึกกัดกินในใจ ทำให้หม้มองกับ
ทัศนคติต่อชีวิตบิดเบี้ยวโดยไม่รู้ตัว ถึงอย่างนั้น การได้รับความรักและ
ปรารถนาดีจากใครอีกคน ก็อาจกลายเป็นยาถอนพิษและชุบชูหัวใจเรา
ค่อย ๆ มีพลัง อยากเป็นคนที่ดีขึ้น เพื่อจะได้พบกันในวันที่ดีกว่า

หวังว่าเรื่องราวในนิยายเรื่องนี้ จะพาให้คุณผู้อ่านหลุดพ้นจากปัญหา
ว่าุ่นใจในชีวิตจริงได้สักชั่วขณะ มาร่วมเอาใจช่วยการผจญภัยพร้อมกับ
เติบโตของซินฮูกับแทแบ็กไปด้วยกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก หากมีสิ่งไหนผิดพลาดจึงอยากขอภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ พูดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ที

<https://www.goodreads.com/trongsiri>

สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของทางสำนักพิมพ์ ที่กรุณาดูแลต้นฉบับด้วยดี เป็นกำลังใจให้ทุกๆ ท่านเสมอค่ะ

จนกว่าจะพบกันใหม่
ตรongsiri

Trigger Warning

Angst	มีความรุนแรงทางอารมณ์ บีบคั้นกดดัน
Abuse	การทำร้ายร่างกายและจิตใจ
Blood	เลือด
Cannibalism	การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน
Cutting	ใช้ของมีคม
Gore	มีความโหดร้าย รุนแรง
Imprison	การกักขังหน่วงเหนี่ยว
Violence	การใช้ความรุนแรง

นิยายเรื่องนี้มีฉากรุนแรงสะเทือนขวัญ และกล่าวถึงเรื่องเพศชัดเจน

เนื้อหาเป็นเพียงเรื่องสมมติ ไม่ได้มีเจตนาวิจารณ์ศาสนา

หรือความเชื่อท้องถิ่นใดๆ

บุคคล ลัทธิ ศาสนา สถานที่

และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 22

เหล่าใบไม้ร่วงที่คดงอ

กว่าชินฮูกับแกแบ็ก จะออกเดินทางก็สายโด่ง หลังชินฮูฟื้นในช่วงเช้ามีด ทั้งคู่มีมอปล่มผัสซึ่งให้กัน กระชิบกระซาบคำรักกะหงุกกะหิง เพลอเดียวเดียวเวลาก็เดินหน้ารวดเร็ว

ชินฮูติดตัวลูกตอนสาย เขาสาละวนเตรียมข้าวของให้พร้อมเดินทางต่อ ต่างจากแทแบ็กที่เก็บกระเป๋าย้อยล้อย ทั้งที่ไม่ได้ต้องแยกจากชินฮูเสียหน่อย แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่ยอมออกเดินทางต่อ แทแบ็กอึดอาดพิริพีโรจนถูกชินฮู ตักกันไปเผียะหนึ่ง

ทั้งสองออกจากทาว์นเฮาส์ เคลื่อนย้ายไปทางที่ไม่มีถนน เป้าหมายระหว่างทางคือทะเลสาบใต้เมืองนาจูแถวถนนนาจูที่หมู่บ้านทาโด บริเวณนั้น ร่ายล้อมด้วยภูเขาหนาตา พวกเขาตั้งใจว่าจะเดินข้ามเขากันไป

การเดินทางบนถนนกับย่านที่พักราคัยสะดวกกว่าก็จริง แต่ย่อมมีทั้งคน ทั้งตัวเขมือบจำนวนมาก คาดเดาไม่ได้เลยว่าจะเกิดปัญหาอุปสรรคไหนขึ้นตอนไหนบ้าง

จะนั่นสู้เหนื่อยกายแทนดีกว่า

เมื่อถึงสุดถนน ทั้งสองก็ป็นขึ้นเขาต่อไม่รีรอ ซึ่งก็เป็นการ ป็นเขาตรงตามคำศัพท์เลย เนื่องจากไม่ใช่ภูเขาแบบที่มีทางเดินขึ้นเขาสร้างไว้ให้

แค่เริ่มต้นป็นก็เจอทางลาดชันมาก ไหนจะใบไม้ร่วงเต็มพื้นในช่วงต้นไม้ต่างผลัดใบเตรียมเข้าฤดูหนาวจนพื้นลื่นไปหมด

ทั้งสองต่างเฟื่องสมารถกับก้าวเดินของตนโดยไม่คุยกัน

หลังจากเดินขึ้นเขามาได้ประมาณยี่สิบนาที พอหันมองลงข้างล่างก็ไม่เห็นถนนกับบ้านเรือนแล้ว เนื่องจากมีกิ่งไม้ต้นไม้นานาแน่นบังสายตา

ชินสุเดินนำไปหยุดยืนข้างโขดหินก้อนใหญ่ เขากวาดตามองรอบๆ แล้วกวักมือเรียกแทแบ็ก ชายหนุ่มซึ่งหยุดยืนหลังต้นไม้ริมสวเท้าไปหา จากนั้นก็วางกระเป๋าที่สะพายลงบนหิน

ชินสุค้นของในเป้ ส่วนใหญ่เป็นของที่ได้จากร้านขายอุปกรณ์แคมป์ เขาหยิบปลอกพวงน่องกับที่พุงเข้า แล้วก็ลงตรงปลายเท้าแทแบ็ก

“ผมใส่เองครับ” แทแบ็กเอ่ยห้ามอีกฝ่าย

“คอยเฝ้าระวังรอบๆ เถอะครับ” ชินสุบอกเสียงเรียบ

“ครับ”

แทแบ็กรับคำ เขาก็ยืมพลางกระชับปืนในมือ ถึงปากบอกจะใส่เอง แต่แทแบ็กไม่ได้คิดจะทำจริงหรอก เพราะชายหนุ่มชอบมาก ๆ เวลาที่มีชินสุคอยดูแล

ชินสุพับขาทางเกงยีนของแทแบ็กขึ้นแล้วสวมปลอกพวงน่องกับเขาให้อย่างคล่องแคล่ว นับจากวินาทีที่ไม่มีรถ แข่งขาก็เป็นเหมือนลมหายใจ ต้องระวังอย่าให้บาดเจ็บ โดยเฉพาะแทแบ็กที่ตอนนี้ต้นขาเป็นแผล ยิ่งต้องระวังเป็นพิเศษ

บนภูเขาที่มีสิ่งกีดขวางจำนวนมาก ใบไม้ร่วงทับกันหนา อาจทำให้ก้าวพลาดหล่นลงแอ่งหลุม เดินสะดุดหิน หรือรากไม้หกล้มได้ง่ายๆ กิ่งไม้ยังเป็นเหมือนใบมีดเล็กๆ ข่วนชุดหลังมือ ข้อเท้า และแก้มเป็นแผลถลอกได้ทุกเมื่อ ฉะนั้นต้องเตรียมตัวให้พร้อม

ความจริงชินสุกังวลกับการปีนเขาเช่นกัน เพราะการปีนเขาคือการออกกำลังกายผสมผสานทั้งแบบแอโรบิกและแอนแอโรบิก เขาเลยกังวลว่าอาจยิ่งทำให้แผลบนต้นขาแทแบ็กอาการแย่ลง แต่ที่เลือกก็เพราะดีกว่าต้องวิ่งหนีคนกับตัวเขมือบบนพื้นราบ

ชินฮูสวมปลอกพวงน่องกับเข้าให้แทแบ็กเสร็จ ก็ดึงขาทางเกยยื่นลง
พอจตรอยยับย่นให้เสร็จ ชินฮูก็จับต้นขาแทแบ็ก ภวานาให้ชาคูนีจงช่วยรักษา
ชีวิตแทแบ็กให้รอดปลอดภัย

หลังจากนั้นชินฮูก็สวมปลอกพวงน่องและเข้าของตัวเองบ้าง แทแบ็ก
เดินผางใหญ่ ยืนกรานจะไล่ให้ แต่ชินฮูปฏิเสธ

“บนเขาคงไม่มีตัวเขมือบใช้ไหมครับ จากที่นี่ถึงทะเลสาบนางูไม่มีถนน
ด้วย”

แทแบ็กที่ยืนติดชินฮูกวาดตามองรอบตัวพลงเอ่ยถาม ในแผนที่บอก
มีสนามกอล์ฟสองสามแห่ง แต่แค่เดินอ้อมก็พอ

ชินฮูยกไหล่

“ไม่รู้สิครับ พวกมันอาจไล่ตามผู้รอดชีวิตที่เลือกเส้นทางเดินข้ามเขา
เหมือนเราก็ได้ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ต้องกังวลนักหรอก ตัวเขมือบใช้แขนขาไม่ได้
ทรงตัวไม่ค่อยอยู่ เดินตามไม่กี่ก้าว สุดท้ายเดี๋ยวก็ล้มตกละไปเอง”

แทแบ็กพยักหน้า ชินฮูว่าอย่างไรเขาก็ว่าอย่างนั้น แทแบ็กไม่ได้กังวล
แค่ถามเพราะสงสัยเฉยๆ

เตรียมตัวเสร็จชินฮูก็ยื่นน้ำให้ แทแบ็กดื่มแค่สองอึก ชินฮูเองก็ดื่ม
พอให้ชุ่มคอแล้วสะพายเป้ แทแบ็กหยิบเป้มาสะพายเช่นกัน

“ไปกันเถอะครับ เราต้องไปถึงทะเลสาบนางูก่อนดวงอาทิตย์ตก”

“ครับ”

ทั้งคู่เริ่มเดินขึ้นเขากันอย่างจริงจัง

ภูเขาลาดชันอันตราย ซึ่งยิ่งเดินยากเพราะไม่ใช่ภูเขาที่มีหินเยอะ หากก้าว
พลาดเหยียบดินอ่อนยวบก็จะมีลื่นฟรีด กว่าจะหยุดทรงตัวได้ก็ต้องป่ายแขน
คว่ำต้นไม้พวงตัวให้ทัน ชินฮูเลยใช้เชือกผูกเอาตัวเองคล้องต่อกับเอาแทแบ็ก
หากใครคนหนึ่งเสียหลัก อีกคนจะได้ช่วยรั้งไว้

แทแบ็กยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองชินฮูสวมเชือกที่ร้อยคล้องกับตน ชายหนุ่ม
ลုပ်เชือกบ่อยๆอย่างรักใคร่

“อา...โรแมนติกสุดๆ เราเหมือนคู่รักแห่งศตวรรษเลย”

“บ๊าบอ...”

ซินฮูนิ้วหน้าเล็กน้อย เขาส่ายหน้าเอือมๆ อย่างเกินเข้าใจ แท้แบ็กเกาะ ลูกอมเลมอนใส่ปาก บ่นว่า

“เวลาแบบนี้ละ ถึงไม่เห็นด้วยก็ช่วยตอบว่า ‘จริงด้วยครับ’ หน่อยสิครับ คนรักกันนะ ถึงแฟนจะทำตัวบ๊าบอก็ควรเข้าข้างกันสิ”

ฟังแล้วยิ่งเพี้ยนหนัก ไม่น่าคล้อยตาม แล้วก็ไม่นึกอยากเข้าข้างด้วย ซินฮูอ้าปากคล้ายจะพูดเถียง แต่แล้วก็หุบปากนับ เปลี่ยนเป็นเห็นด้วยกับ แท้แบ็กเสียงเบาแทบไม่ได้ยิน

“...จริงด้วยครับ คู่รักแห่งศตวรรษ”

“เฮ้อ เป็นเด็กดีจริงๆ ซินฮูของเรา เชื่อฟังดีมาก”

แท้แบ็กลูบหลังศีรษะซินฮูแล้วจู้ๆ ก็ประคองหน้าอีกฝ่ายมาจูบป้อน ลูกอมเลมอนในปากให้ ซินฮูเลิกคิ้วเมื่อลูกกวาดรสอมเปรี้ยวอมหวานกลิ้งเข้ามาในปาก แท้แบ็กยิ้มเฉล่ เกาะลูกอมเม็ดใหม่ใส่ปาก

ซินฮูล้วงลูกอมเลมอนย้ายไปไว้แก้มขวาด้วยใบหน้าแข็งค้าง ลูกอมเม็ดแข็งกระทบฟันดังกึกกัก ใบหูซินฮูแดงช้ำน

“...ต้นขาเป็นไงบ้างครับ” ซินฮูถาม ยกไหล่ขึ้นลูบทัวเองบ่อยๆ

“ตึงนิดๆ ครับ”

“ไม่เจ็บใช่ไหมครับ”

“อ้อ”

แท้แบ็กพยักหน้า บนหน้าผากชายหนุ่มมีเหงื่อพราว แต่ก็ไม่น่าใช่เหงื่อเย็นๆ ที่ผุดขึ้นเพราะความเจ็บปวด ดวงหน้าแท้แบ็กยังกระปรีกระเปร่าดี สีนํ้าก็ดูสบายๆ ซินฮูจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

ทั้งสองเริ่มออกเดิน ภูเขาลูกเล็ก พวกเขาเดินขึ้นนานสองสามชั่วโมง เดินลงอีกหนึ่งชั่วโมง เจอทุ่งนา กับพื้นราบบ้าง แล้วก็สลับกลับมาเป็นเนินอีกครั้ง

ผลคืออุณหภูมิร่างกายเปลี่ยนเร็ว เวลาเดินขึ้น เหงื่อจะออกมาก หายใจหอบ ส่วนตอนเดินลงหรือเดินบนพื้นราบ เหงื่อจะระเหยเร็ว ทำให้ช่วงคอกับท่อนแขนเย็นลง

ชินฮูคอยลูบแก้มแทแบ็ก หมั่นสังเกตสีหน้าอีกคน โชคดีที่หน้าแทแบ็กไม่ได้ซีดเซียวมากนัก ทั้งยังเดินถือช็อกโกแลตมือหนึ่งคอยตามเขาได้อย่างราบรื่น

ทั้งคู่เจอผู้รอดชีวิตเป็นระยะ ซึ่งมีประมาณสามกลุ่ม เป็นครอบครัวกลุ่มหนึ่ง กลุ่มเล็กๆ ที่ประกอบด้วยคนสองคน แล้วก็กลุ่มใหญ่ที่มีแปดคน ฝ่ายตรงข้ามต่างนั่งคู้ตัวพักเหนื่อยจากลมหนาวและการปีนเขา พอเห็นชินฮูกับแทแบ็กก็มองด้วยสายตาระแวดระวัง แต่ก็ไม่ได้มีทีท่าจะพุ่งเข้าทำร้าย

แน่นอนว่ายังเจอตัวเขมือบด้วย เป็นตัวเขมือบคอหักตัวหนึ่ง ศีรษะบิดติดไหล่ซ้าย ไม่รู้คอหักหลังจากเสียชีวิต หรือเสียชีวิตหลังจากคอหัก มันกำลังกัดตะขอนไม้ที่ไ้ร่วงกราวจากแรงลม พอเห็นชินฮูกับแทแบ็กเข้าก็อ้าปากกว้าง

ทว่าก้าวหาพวกเขาได้ไม่กี่ก้าว เท้าตัวเขมือบก็พลิกลื่นเพราะทางลาดชันมันลื่นลง ร่างเถือพรืดลงไปเบื้องล่างราวกับไ้ถตัวบนกระดานลื่น แขนขากระตุกหงิกงออย่างกับคนจะวายน้ำ ทำเอาไบ้ไม่ไหวปลิวว่อน

“بابอ...”

แทแบ็กพูดคำเดียวกับชินฮูเมื่อสักชั่วโมงก่อน ชินฮูหัวเราะคิกคักก่อนจัดการยิงศีรษะตัวเขมือบตัวนั้น

ตัวเขมือบที่เจอต่อมาดูเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทุกตัวคงถูกกดทำร้ายจนนอนหลับ ถึงได้เสียชีวิตในเวลาไล่เลี่ย ทั้งหมดมีห้าตัว หนึ่งในนั้นผิวเปื่อยยุ่ยคล้ายเสียชีวิตมานาน ท้องบวมใหญ่ ใต้ท้องปริขาดจากการสวาปามมิ่ไส้หอยต้องแต่ง อีกสี่ตัวที่เหลืออยู่ในชุดปีนเขายี่ห้อเดียวกัน ร่างกายเว่าแห้วไปทั่ว แต่ท้องนั้นแฟบแบนกว่า

หมายความว่าตัวเขมือบตัวหนึ่งทำให้ทั้งครอบครัวติดเชื้อ ทั้งที่อีกไม่เท่าไรก็จะถึงเมืองมกโพแล้วแท้ๆ ทั้งสี่คนอดสาหัสสู่รัชชาชีวิตรอดมาได้ถึงที่นี่ ดันมาจบลงตรงนี้

ภาพน่าเวทนานั้นทำให้แทแบ็กถอนหายใจเฮือกก่อนจัดการมอบความตายที่แท้จริงแก่ตัวเขมือบทุกตัว

สองหนุ่มเดินขึ้นๆ ลงๆ เขาโดยได้พบเจอหลายสิ่งหลายอย่างดังกล่าว

แสงอาทิตย์อัสดงเริ่มปรากฏเหนือศีรษะ ทั้งสองเดินเข้ากันเข้าชั่วโมงที่เก้าแล้ว กลิ่นของป่าที่แสนสดชื่นในตอนแรกชักชวนจนมุก กิ่งไม้ต้นไม้ชี้ได้ชี้ได้รอบตัวก็ดูเหมือนเป็นซี่กรงของคุณ ฝ่าเท้าพวกเขาปวดแสบ ช้อเท้ากับน้องเจ็บตึง เป็ดเดินปากดทับปากคล้ายนกขึ้นสองกิโลกรัมทุกๆ ชั่วโมง แคหายใจเข้าออกก็เสาคอแทบแย่

แทแบ็กยืนฟังต้นไม้หายใจหอบแฮก ขณะใช้หลังมือปาดเหงื่อ ชินฮูก็กระตุกเชือกผูกเอวเรียกแล้วชี้ไปที่ไกลๆ แทแบ็กหันมองตามทันที ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ เขาเห็นกลุ่มก้อนสีฟ้ากว้างใหญ่ดั่งท้องฟ้า

เป็นทะเลสาบนางู

ทะเลสาบนางูเป็นทะเลสาบเทียม สร้างเป็นแหล่งเก็บน้ำเพื่อการเกษตรขนาดใหญ่ที่สุดในเกาหลีใต้ รอบๆ มีรีสอร์ทสวนน้ำหนึ่งแห่ง สนามกอล์ฟ และมีหมู่บ้านเล็กๆ พื้นที่นอกเหนือจากนั้นมีเพียงภูเขากับแมกไม้ใบหญ้า

ชินฮูกับแทแบ็กเลี้ยวรีสอร์ทที่เห็นไกลๆ เดินอ้อมทะเลสาบอีกฝั่งแทน มีการสร้างถนนเพราะเป็นจุดตั้งรีสอร์ทกับสนามกอล์ฟก็จริง แต่จัดว่าเรียบสงบ เพราะเป็นที่ที่ห่างจากถนนไปเมืองมกโพ เหนือสิ่งอื่นใดถนนยังไม่เชื่อมต่อไปพื้นที่อื่น จึงไม่มีใครเข้ามา

อึดใจต่อมาพวกเขาก็เจอป้ายป้ายหนึ่ง

‘สุดทางถนน

ก

กรุณาเลี้ยวกลับ’

“ว้าว ผมเพิ่งเคยเห็นป้ายแบบนี้ครั้งแรกเลยครับ”

แทแบ็กมองป้ายอย่างประหลาดใจ เกาหลีใต้มีพื้นที่น้อยก็จริง แต่ก็มีทางที่ไม่มีถนนด้วยซะ ชินฮูยิ้ม จูงมือแทแบ็กเดินเลยป้ายเข้าป่า แม้จะไม่ได้อยู่บนภูเขาแล้ว แต่ต้นไม้ต้นไม้ใหญ่ไม่รู้ชื่อก็ขึ้นรกสูงถึงระดับอก

ชินฮูมองรอบๆ แสงตะวันรอนบนฟ้าเปลี่ยนจากสีส้มเป็นสีม่วงแล้ว ใกล้ค่ำเข้าทุกที พวกเขาต้องหาที่พักแรมก่อนมืด

“พี่ครับ วันนี้เราต้องนอนกลางแจ้งหรือ”

แทแบ็กใช้ปากกระบอกปืนแหวกใบหญ้าพาลางเอ่ยถาม

“เปล่าครับ” ชินฮูปฏิเสธ

“งั้นนอนไหนครับ”

“ทะเลสาบนาจูเป็นแหล่งเก็บน้ำเพื่อการเกษตร รอบๆ ทะเลสาบจึงมีเรือสวนไร่นาเยอะ จะต้องมีที่ให้พักแน่นอนครับ อาจเป็นบ้านพักที่ตั้งในที่เปลี่ยว ไม่ก็...อ๊ะ แบบตรงนั้น”

ปลายนิ้วชินฮูชี้ไปยังที่แห่งหนึ่ง แทแบ็กหันมองตาม ก็เห็นก้อนสีดำขนาดใหญ่ เป็นโรงเรือนเพาะปลูกพลาสติก¹ที่คลุมทับหลังคาน้ำด้วยสแลนตาข่ายกันแดด

โรงเรือนเพาะปลูกพลาสติกสงบผิดปกติ แม้จะสกปรกเพราะพืชผลเกษตรที่เหี่ยวแห้งตายคาต้น แต่ลมก็พัดเข้ามาไม่ถึง อบอุน และเงียบสงบ ที่สำคัญคือไร้แววคนอื่นหรือคราบเลือด

ทั้งสองปักหลักกันบริเวณด้านในสุดของโรงเรือน ถึงจะห่างจากประตูทางเข้า แต่ถ้าเจอเหตุการณ์คับขัน แค่นี้มีดกรีดแผ่นพลาสติกก็หนีออกไปได้ทุกเมื่อ

แทแบ็กคาบไฟฉายกระบอกเล็ก รื้อค้นสัมภาระในเป้ ส่วนชินฮูเดินออกจากโรงเรือนไปสำรวจความปลอดภัยรอบๆ ตรวจตราว่าเมื่อมองจากข้างนอกจะไม่เห็นแสงไฟในโรงเรือน จากนั้นก็หอบกิ่งไม้แห้งเต็มอ้อมแขนกลับเข้ามา

ทั้งสองช่วยกันเตรียมมือเย็นกับที่นอนแข็งขัน ชินฮูวางกิ่งไม้ให้กองทับกัน ราวน้ำมันลงเล็กน้อยแล้วจุดไฟ เขาเจาะช่องฝั่งหนึ่งบนแผ่นพลาสติกของโรงเรือน สอดท่อที่หาเจอในนั้นเพื่อให้อากาศถ่ายเท แล้วก็เจาะรูขนาดเท่ากำปั้นบนแผ่นพลาสติกเหนือศีรษะเพื่อเป็นปล่องระบายควันด้วย

แทแบ็กจัดวางวัตถุติดมือเย็น ตกกลางใจว่าจะตมไ้ก่ตุ่นโสมซึ่งหนักรวมานโหล่มาตลอดทั้งวัน ส่วนหนึ่งเพราะอยากบำรุงร่างกายที่สูญเสียพลังงาน

¹ สำหรับเพาะปลูกพืชที่คลุมด้วยพลาสติก เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมควบคุม ช่วยป้องกันแมลง แสงแดดที่มากเกินไป และความชื้นของฝน

มากโขกับการเดินเขานานเก้าชั่วโมง อีกส่วนเพราะจดจำคำพูดของซินฮูอย่างรู้ซึ่งเลยที่บอกให้กินของหนักๆ ก่อน

เป้เดินป่าของซินฮูเต็มไปด้วยน้ำดื่ม แทแบ็กเป็นห่วงอีกฝ่ายมาก แม้จะขอแบ่งมาใส่เป้ตัวเอง แต่ซินฮูไม่หือไม่อือด้วยซ้ำ ดังนั้นพอแทแบ็กดึงถุงไก่อ่ตุ่นโสมออกมาเสร็จ ก็แอบซินฮูหยิบขวดน้ำ ย้ายมาใส่แทนที่ว่างในเป้ของตัวเองแทน หลังจากยกย้ายมาได้สักสี่ขวดนั้นแหละถึงค่อยรู้สึกสบายใจ

ขณะแทแบ็กอุ่นอาหาร ซินฮูก็จัดเตรียมที่นอน เขาใช้พลั่วตำเล็กตักดินถมส่วนที่เป็นแอ่งหลุมสำหรับเพาะปลูกให้เต็มตื้นแล้วปูถุงนอนทับถึงไม่มีเบาะกับหมอน แต่เท่านี้ก็จัดว่าน่าซึ่งใจแล้ว

ถึงอย่างนั้นซินฮูก็ยังกังวล ตัวเขาจะให้นอนกลางดินกลางดินก็ไม่ใช่ไร แต่แทแบ็กต้องนอนไม่สบายมากแน่ๆ

ซินฮูชุดเขาเอาหินไต้ถุงนอนของแทแบ็กออกอีกรอบ ตอนนั้นเองแทแบ็กก็เรียกเขา

“พี่ครับ กินข้าวกัน”

“ครับ”

ซินฮูรีบไปนั่งข้างแทแบ็ก ทั้งคู่กินมื้อเย็นโดยไม่ได้คุยกันมากนัก ปากพวกเขาขมเผื่อนจนไม่ค่อยรู้รส ปกติอาหารที่ได้กินหลังออกกำลังป็นเขาจะอร่อยล้ำ แต่นั่นก็เป็นการป็นชาล็กสามสี่ชั่วโมง นี่เล่นป็นเขานานต่อเนื่องตั้งเก้าชั่วโมงก็เลยกลายเป็นกินไม่ลง ได้แค่ส่งเสียงครางแผ่วเบาเวลาชดน้ำแก้วนร้อนๆ เข้มข้น

แทแบ็กตักเนื้อออกไปชิ้นหนาให้ ซินฮูก็เลยตักน่องไก่ชิ้นหนึ่งให้แทแบ็กบ้าง ชายหนุ่มขบกระพุ้งแก้มข้างหนึ่ง คิดในใจว่าไม่ได้ต้องการแบบนี้ เขาแค่ให้เพราะนึกว่าซินฮูจะพอใจที่ได้กินโปรตีนเพิ่ม เลยขุ่นใจเพราะรู้สึกเหมือนให้ของเก่าแล้วได้ของใหม่ที่ดีกว่าแทน

แทแบ็กทำปากย่นแต่ก็กินข้าวต่อ

หลังกินข้าวและเก็บของกันเสร็จ แทแบ็กก็แปร่งฟัน ชินฮูย่อดำนั่งตรงหน้า แทแบ็ก บอกว่า

“ถอดกางเกงครับ”

คำขอมันมีปี่มีขลุ่ยทำให้แทแบ็กตัวแข็งทื่อ ชายหนุ่มนั่งเงยบนานสัก ชั่วโมงที่ก็สะดุ้งตื่นได้ แล้วดึงแปร่งสีฟันออกจากปาก

“เวลา...พูดแบบนี้...ช่วยพูดเสริมว่าจะทำแผลบนต้นขาด้วยได้ไหมครับ เพราะใจผมเต้นตึกตักทุกครั้งที่ได้ยิน”

“...”

แทแบ็กบอกอย่างจริงจังแต่ชินฮูย่ิ่งใส่ เขาวางกล่องยา เอื้อมมือจะเกาะกระดูกงูของแทแบ็ก ชายหนุ่มตกใจดีมือชินฮูย่ิ่งเฉียะ ทั้งยังส่งสายตาดูๆ ให้อีกก่อนจะลงมือถอดกางเกงออกเอง

ชินฮูคาบไฟฉาย พิศมองแผลบนต้นขาแทแบ็กหน้าขี้น ปากแผลปริแต่โชคดีไม่มีเลือดออก ถึงอย่างนั้นก็คงใช้เวลามากกว่าจะสมาน เล่นขยับเคลื่อนไหวตลอด จะหายสนิทได้อย่างไรละเนอะ

เขาถอนหายใจ แล้วลงมือล้างแผล เปลี่ยนพลาสติกให้ใหม่ ชินฮูอยากให้แทแบ็กได้พักขา เลยรู้สึกผิดเมื่อสถานการณ์ไม่เอื้อให้พักได้ และยังรู้สึกผิดเพราะเป็นแผลที่เกิดจากเขาผู้เป็นบอดี้การ์ดไม่ดูแลอีกคนให้ดีพอ

ล้างแผลเสร็จชินฮูก็ยื่นกางเกงวอร์มให้ แทแบ็กรับมาสวม เรียวยาวสวยเหมือนนายแบบจึงหาลับใต้ร่มผ้า ชินฮูเฝ้าปาก เขาให้แทแบ็กนั่งลงแล้วบีบนวดน่องกับข้อเท้าให้ ชายหนุ่มยิ้มเผละอย่างชอบใจ

ชินฮูนัดพาให้แทแบ็กนานประมาณสิบนาทีก็ผล่มี้ออก เขาสบตาอีกฝ่าย เอ่ยว่า

“คืนนี้ผมจะเฝ้ายามครับ”

“ครับ ได้สิ” แทแบ็กพยักหน้า เดินไปทางถุนนอน

“...ทำไมยอมง่ายจัง” ชินฮูเอียงคอสงสัย

“อ้อ ก็เมื่อวานพี่หลับปุ๋ย ส่วนผมอดนอนเพราะคอยพยาบาลพี่ ตอนนั้นเลยเบลอๆ วังๆ ครับ ไม่มีคำพูดจะโน้มน้าวพี่ที่ยังงี้ก็คงจะไม่นอนด้วย ลู้อาเวลาเถียงกันมานานอนให้ตื่นได้เร็วอีกสักชั่วโมง จะได้ให้พี่นอนต่อดีกว่า”

แทแบ็กกางถุงนอนอย่างเก้กัง ชินฮูรีบเข้าไปช่วย เขายังสวมเสื้อกันหนาวคลุมตัวหนาให้แทแบ็กด้วย ตอนแรกแทแบ็กไม่ยอมสวม บอกว่าอึดอัด ชินฮูเลยเตือนว่า

“อากาศช่วงเช้ามีดเย็นจัด ถุงนอนไม่ได้อุ่นเหมือนที่คิดหรอกนะครับ”

คำพูดเป็นห่วงเป็นใยทำให้แทแบ็กยอมใส่เสื้อกันหนาว นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาสวมเสื้อผ้าซ้อนทับหลายชั้นนอน แทแบ็กสอดตัวนอนจัดท่า ชินฮูกดท่อนแขนอีกฝ่ายแล้วรูดซิปถุงนอนให้ แทแบ็กจึงนอนในท่าแข็งทื่อเป็นดักแด่ไปเรียบร้อย

สภาพท่านอนที่โผล่ให้เห็นแค่ดวงหน้าข้างน่ารักน่าเอ็นดู ชินฮูหัวเราะคิกคักแล้วจิบหน้าผาก แทแบ็กเอียงคอ

“หัวเราะอะไรครับ ผมน่ารักขนาดนั้นเชียรว?”

“ใช่ น่ารักครับ”

ชินฮูตอบทันทีและลุกยืน เขาเริ่มตรวจตราเป็นโดยนัยทางออกไปแทแบ็กถัดตัวดูกติกหันนอนตะแคง ชายหนุ่มทำปากย่น ถ้าเห็นว่่าน่ารักนักก็ควรสนใจแล้วมอบความรักให้เขานานๆ แบบใกล้ชิดตัวติดกันสิ นี่อะไร ชื่นชมแค่สามวินาทีก็จบ ทำให้คนอื่นเสียตายเล่น

“อย่าไปนั่งตรงนั้นเลยครับ มานี่เถอะ ไกลเกินไปแล้ว”

“จะหนาวหุหุนะสิครับ ผมจะเปิดวิทยุด้วย”

“ไม่หนาวหุหุหรอก มาเถอะครับ เร็วๆ ผมเหงาแล้วนะ”

แทแบ็กทำเสียงจ้อพลางเบะปากอ้อน ชินฮูยิ้มแล้วเก็บข้าวของมานั่งข้างๆ แทแบ็กจึงขยับตัวมานอนชิดติดชินฮู

ชินฮูเสียดผมให้แทแบ็กเสร็จก็เปิดวิทยุ เสียงครีตคราดดังอืดใจ ก็เริ่มได้ยินเสียงประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน

[ขอประกาศซ้ำอีกครั้ง ผู้ติดเชื่อไม่มีสิทธิ์ขึ้นเรือ

กองทัพของเกาหลีใต้และกองทัพสหประชาชาติประจำการที่เมืองมกโพในปัจจุบัน ขอให้รีบเดินทางมาพื้นที่ปลอดภัย

พี่น้องประชาชนทุกท่าน ขอให้รอดชีวิตมาพบกันครับ

เวลียี่สิบเอ็ดนาฬิกา ช่วงค่ำของวันที่ 14 ตุลาคม เรือชูชีพลำที่ห้าสิบเก้า

เดินทางจากท่าเรือมกโปไปยังเกาะเซจูโดยสวัสดิภาพ

ผู้ติดเชื่อไม่มีสิทธิ์ขึ้นเรือ ขอประกาศซ้ำอีกครั้ง ผู้ติดเชื่อไม่มีสิทธิ์ขึ้นเรือ

กองทัพอของ...]

คำประกาศซ้ำๆ ดังวนเวียน ทว่าชินฮูกลับไม่ปิดวิทยุ มือที่เดิมกระสุนใส่ช่องแมกาซีนชะงักค้าง แทแบ็กที่ซุกจุกหมกหนูนตักชินฮูเหลือบมองคนที่แววตาชินฮูเลื่อนลอยคล้ายคนคิดหนัก

“เป็นอะไรไปครับ”

แทแบ็กถาม ชินฮูหลุดจากภวังค์แล้วส่ายหน้า

“...ไม่มีอะไรครับ”

“แต่ผมว่ามีนะ ทำไมเหรอครับ”

แทแบ็กตาโตถามซ้ำ นัยน์ตาวาวสะท้อนแสงสีแดงจากกองไฟสวยจับใจ ชินฮูอดใจไม่ไหวใช้นิ้วโป้งลูบผิวใกล้ดวงตาของอีกคนเบาๆ แต่แล้วก็ล้วยจะรบกวนการนอนเลยผละมือออก ทว่ามือแทแบ็กที่ไม่รู้เย็นโผล่พันถูงนอนตอนไหนก็คว้าไว้ทัน ดึงมาซุกแก้ม ชินฮูหัวเราะเบาๆ แต่สีหน้าก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

“จำนวนเรือชูชีพลดลงครับ”

“หมายความว่าไงครับ”

“เราไม่ได้ฟังคำประกาศทุกวันในเวลาเดิมก็จริง แต่ถ้าอธิบายให้ง่ายๆ สมมติว่าเราฟังทุกวันและรายการก็ประกาศตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“ครับ”

“ประกาศรายงานว่าวันที่สิบ เรือชูชีพลำที่สี่สิบห้าออกจากท่า วันที่สิบเอ็ดเป็นเรือชูชีพลำที่ห้าสิบ วันที่สิบสองลำที่ห้าสิบสี่ วันที่สิบสามลำที่ห้าสิบเจ็ด ส่วนวันนี้ วันที่สิบสี่ คือลำที่ห้าสิบเก้าครับ”

“...”

แทแบ็กกะพริบตาเร็วๆ จำนวนตัวเลขเพิ่มช้าลง จากเดิมเคยเพิ่มครั้งละห้าลำ สองสามวันก่อนกลับเพิ่มแค่สองลำ ทั้งที่ช่วงแรกๆ เรือออกจากท่าได้วันละหลายสิบลำแท้ๆ ทำไมถึงเพิ่มขึ้นแค่วันละสองลำเท่านั้น...

ใบหน้าแทแบ็กเครื่องขีมิตามชินฮูอีกคน

“อาจเป็นเพราะผู้รอดชีวิตที่ต้องขนย้ายเหลือไม่เยอะแล้วหรือเปล่าครับ
ทุกคนอาจอพยพไปถึงเกาะเซกูกันหมดแล้ว”

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็ดีไป แต่ถ้าไม่ใช่...ก็จะเลวร้ายมากเลยครับ”

“...”

“อาจเกิดปัญหาที่ทำให้เรือออกจากท่าไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ยังมีผู้รอดชีวิต
รอความช่วยเหลือ ซึ่งแน่นอนว่าต้องเกี่ยวข้องกับตัวเขมือบ ปัญหามอง
มีทั้งเรืออับปาง หรือทหารที่ประจำการที่เมืองมกโพต้องถอนกำลัง ดีไม่ดี...
วันปล่อยขีปนาวุธอาจจะกระชั้นขึ้น”

แทแบ็กขมวดคิ้ว หมายความว่า...วันปล่อยขีปนาวุธจะถูกเลื่อนให้เร็ว
กว่าเดิมขึ้นหรือ เร็วขึ้นอีกกี่วันล่ะ เห็นแทแบ็กเครียดหนัก ชินฮูก็ตบไหล่
อีกฝ่าย

“อย่าเพิ่งกังวลเกินเหตุเลยครับ อาจไม่เป็นแบบนั้นก็ได้อะ ผมแค่เดา
เฉย ๆ ผู้รอดชีวิตอาจอพยพกันไปเกือบหมดแล้วตามที่แทแบ็กบอกก็ได้”

เสียงชินฮูนุ่มทุ่ม แต่คนฟังก็ยังไม่ค่อยตาม เพราะการคาดการณ์ของ
ชินฮูไม่เคยผิดเลยสักครั้งจนถึงตอนนี้ แม้แต่ตอนที่พวกเขาหนีออกจากบริษัท
ก็เป็นเพราะการประเมินสถานการณ์ของชินฮู สาเหตุที่ตัวเขมือบอาละวาดถล่ม
เกาะหลีใต้ ก็มาจากการก่อรัฐประหารจริงตามที่ชินฮูว่า คราวนี้ชินฮูก็น่าจะเดา
ถูกอีกเช่นกัน

เห็นแทแบ็กทำหน้ากัลลั่มและว่าวุ่น ชินฮูก็เตือนเสียงเบา

“รีบนอนก่อนเถอะครับ พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางกันเข้าขึ้นอีกนิด
พอเข้าเขตเมืองมกโพ เราจะเคลื่อนไหวยก้นตอนกลางคืนตามที่ผมเคยบอก
นอนซะตั้งแต่ตอนมีจังหวะนอนได้ อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป”

แทแบ็กพยักหน้า เขานอนหนุนตักชินฮูต่างหomon ชินฮูคอยลูบผม
แทแบ็กเบามือจนอีกคนเคลิ้มวังง แทแบ็กหลับตา ครางเบา ๆ อย่างรู้สึกดี

เสียงแมลงหากินตอนกลางคืนกับเสียงลมแรงจากทะเลสาบดังแว่ว
นอกโรงเรือนเพาะปลูกพลาสติก

เสียงเหล่านั้นหาได้ฟังน่าสงบใจไม่

ซินสุ่มองนาฬิกาข้อมือ ดีสามแล้ว ด้านนอกที่เห็นจากช่องบนแผ่นพลาสติกของโรงเรือนเพาะปลูกยังคงมืด พวกเขาควรออกเดินทางตอนมีแสงของช่วงเช้ามืดพอสว่าง จะได้ไม่ต้องพึ่งไฟฉาย

ซินสุญีวโป่งบนนาฬิกา สัมผัสได้ถึงรอยร้าวเล็กๆ บนกระจกหน้าปัด ชายหนุ่มรู้สึกเสียดายนัก ไม่ใช่แค่เพราะราคา แต่เป็นของที่แทแบ็กมอบให้ ดันแตกร้าวเสียได้ เขาอุตส่าห์ระมัดระวังมาได้ตลอด ดันเสียหายตอนรถชนไม่ให้แค่นใจอย่างไรไหว

“เฮ้อ...”

ซินสุถอนหายใจ เขาวางปืนที่ตระเตรียมเรียบร้อย ตามด้วยจัดเบาะให้พร้อมเดินทาง แทแบ็กคนหัวไวแอบเนียนยกย้ายขวดน้ำในเบาะใส่เบาะตัวเอง ซินสุเลยย้ายกลับ แทแบ็กขาเจ็บ จะแบ็กสัมภาระหนักๆ รุ่งต่อไหวได้อย่างไร

เขารู้ว่าแทแบ็กแรงเยอะ แต่นี่เป็นการต่อสู้ของความอดทนร่างกายมากกว่าแค่แรงดี ดูจากกำลังวังชาตอนมีอะไรกัน ซินสุก็รู้แหละว่าแทแบ็กอึดถึงอย่างนั้นก็อึดสู้เขาที่เคยแบกยุทธโปกรณ์หลายสิบกิโลกรัมติดตัววิ่งขึ้นเขาเป็นวันๆ ไม่ได้หรอก

หลังจัดเบาะเสร็จ ซินสุก็ทอดตัวนอนข้างแทแบ็กผู้หลับไหล เขาไม่ได้อ่อนเพลีย แค่อยากมองแทแบ็กใกล้ๆ อีกหน่อย

ปลายนิ้วขาวผ่องของซินสุขยับใกล้ใบหน้าแทแบ็ก แต่พอเกือบจะแตะถึง เขาก็ชะงัก ไม่นึกอยากปลุกคนที่หลับหายใจสม่าเสมอ ซินสุลดมือลง เปลี่ยนมากุมมือแทแบ็กที่โผล่พ้นถุงนอนเบาๆ ใจขอให้สัมผัสบางเบาเท่านั้น ไม่รบกวนการนอนของอีกฝ่าย

แทแบ็กคงร้อน เลยดึงถุงนอนร่นมาเกือบครึ่ง ชายหนุ่มนอนตะแคงหันมาทางซินสุ ท่านอนนั้นเลยช่วยให้ซินสุได้พิศมองใบหน้าหล่อเหลา เรียวคอ และลูกกระเดือกขยับขึ้นลงบางจังหวะของแทแบ็กเพลิน

ผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงลมพัดกระทบโรงเรือนพลาสติกก็สงบลง เสียงร้องระงมของเหล่าแมลงกับเสียงน้ำที่ได้ยินแว่ว ๆ จากทางทะเลสาบก็พลอยเบาลงด้วย

อ้ากกกก!

โสตประสาทของซินฮูตันได้ยินเสียงแปลกปลอมหนึ่ง แม้จะเบามาก เพราะต้นเสียงอยู่ไกล แต่เจ้าของเสียงคงร้องลั่นสุดปอดแน่นอน

ซินฮูตคิดว่าลูกควาป็น ไม่เสียเวลาคิดเลยว่าได้ยินจริงหรือแค่หูแว่ว ในสถานการณ์แบบนี้ต้องระวังและรอบคอบไว้ก่อน

เขาหยิบกระบะป้างแสงไฟ ใช้มีดพับกรีดด้านหนึ่งของโรงเรือนเพาะปลูก เผ่าสังเกตุทิศทางที่เกิดเสียง

ยังเป็นช่วงกลางคืนที่ดวงจันทร์ยืดยาวครองพื้นพิภพ ทั่วบริเวณเปลี่ยววิเวก มีเพียงหมอกลงหนา เป็นช่วงเวลาเตรียมตัวเข้าสู่ตอนเช้ามีด

ซินฮูตันหลังให้ทางทะเลสาบ ดาจ้องมองฝั่งภูเขา เมฆบดบังดวงจันทร์ ทำให้มองไม่เห็น วัตถุรางๆ ที่เห็นไหวๆ มองไม่ออกว่าเป็นต้นไม้ คน หรือ ตัวเขมือบ น่าเสียดาย ถ้ามีกล้องส่องตอนกลางคืนคงดีไม่น้อย

หลังจากเสียงร้องแรก ซินฮูไม่ได้ยินเสียงอื่นดังต่อ ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเผ่าจับจ้องทางภูเขาไม่เลิกราเพราะเชื่อว่าตัวเองหูไม่ฝ้า

อดใจต่อมาเมฆที่บดบังดวงจันทร์ก็ค่อยๆ ลอยออก เผยแสงสีทอง นวลสลัวจากดวงจันทร์ ภูเขาที่เพ่งเห็นเป็นเพียงเงามืดก็พอให้เห็นสั้วราง ซินฮูหรีตา เฟ่งสมาธิเขม่นมอง เขาค่อยเห็นบางสิ่งเคลื่อนไหว...

“...”

ซินฮูสุดหายใจเมื่อแสงจันทร์เผยให้เห็นพื้นที่ตรงภูเขาได้ชัดขึ้น กลุ่มคนจำนวนมากกำลังลงจากเขา

ทุกคนมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ปกติทั้งหมด แต่ท่าทางเดินดูบิดเบือน ถลันตัวให้หน้ากระแทกต้นไม้ ตะเกียกตะกายถัดตัวกับพื้น และกลิ้งหลุนๆ บนทางชัน แสดงว่าส่วนใหญ่เป็นตัวเขมือบ ส่วนกลุ่มคนนำหน้าที่วิ่งหลบต้นไม้ น่าจะเป็นคนปกติ

กลุ่มผสมปะปนกันกับตัวเขมือบวิ่งกรุลงมาเหมือนมวลดินถล่ม พวกเขาปะปนหลุน บ้างลื่นไถล วิ่งกันฝุ่นตลบ ตัวเขมือบจำนวนมากขนาดนั้น มาจากไหนกัน ที่นี้เปลี่ยนขนาดนี้ ต่อให้จุดไฟบนตัวพวกเขาก็ไม่น่าเรียกตัวเขมือบได้เยอะปานนั้นด้วยซ้ำ

ชั่วร้ายดันวิ่งมาทางโรงเรือนเพาะปลูกที่เขาเก็บแทแบ็กอยู่

พวกคนวิ่งหนีตายไม่ได้ตั้งใจจะวิ่งมาทางเขา คงจะวิ่งไปทางอาคารหลังใหญ่ที่ตั้งห่างออกไปซึ่งเป็นรีสอร์ทมากกว่า ถึงอย่างนั้นในมุมของชินสุก็เป็นคราวช่วย ชินอยู่ต่อ เขาสองคนอาจโดนคนกลุ่มนั้นชนกระแทก พวกตัวเขมือบที่ไม่รู้จักหลบหลีกก็อาจกีดทั้งโรงเรือนเพาะปลูกหรือเข้ามาถึงในนี้

ชินสุรีบเขย่าตัวปลูกแทแบ็ก

“แทแบ็ก ตื่นเถอะครับ เราต้องไปกันแล้ว”

โชคดีที่แทแบ็กตื่นโดยไม่ัวงเสียง คงเพราะรู้สึกได้ว่าน้ำเสียงชินสุผิดปกติ ชินสุช่วยแทแบ็กสะพายเป้ ม้วนถundleนอนยัดใส่เป้ส่งๆ แทแบ็กกระวีกระวาดสวมรองเท้าผ้าใบเสร็จก็คว่ำปิ่น ไม่เอ่ยถามสักคำว่าเกิดอะไรขึ้น ซึ่งไม่จำเป็นต้องถามเลย

เพราะแผ่นดินสั่นสะเทือนเล็กน้อยประหนึ่งเกิดแผ่นดินไหว ผสานด้วยเสียงกรีดร้อง “อ้ากกกก!” “กรี๊ดดด!” กับเสียงคำรามแบบสัตว์ร้ายที่คุ้นหูใช้เวลาไม่ถึงสามวินาทีชายหนุ่มก็เข้าใจสถานการณ์

สะพายเป้กันเสร็จ ทั้งสองก็กรีดผนังพลาสติกของโรงเรือนเพาะปลูกให้ขาดแล้วลอดตัววิ่งหนีออกมา ชินสุวิ่งนำ เขาพันเชือกผูกรอบเอวแล้วโยนปลายเชือกอีกฝั่งให้ แทแบ็กรับมาผูกเอาตัวเอง

เท่าที่เห็นสถานการณ์คงจะโกลาหลน่าดูชม ฉะนั้นต้องระวังอย่าให้พลัดหลงกัน

แทแบ็กผูกเชือกเรียบร้อยก็หันมองหลัง กลุ่มคนหน้าซีดเผือดด้วยความกลัวร้องแรกแหกกระเชอเสียงเหมือนเปิดว๊านหมา โล่หลังคนพวกนั้นคือฝูงตัวเขมือบนับร้อยตน ตนที่เสียหลักล้ม ก็ถูกตัวเขมือบคนอื่นเหยียบย่ำวิ่งกรูกันต่อ

ฝูงตัวเขมือบเหยียบทับและกีดทั้งโรงเรือนเพาะปลูกที่ชินสุกับแทแบ็กอยู่ถึงเมื่อครู่เหมือนรถแทรกเตอร์ไถกลบ โรงเรือนสลายไหวก่อนพังพาบลงตัวเขมือบคนอื่นๆ ดาหน้าเหยียบย่ำเศษซากนั้นต่อ

“อ๊ย...บ้าจิบ...”

แทแบ็กสยดเบาๆ ถึงจะเคยเห็นภาพเหตุการณ์ทำนองเดียวกันมานาน แต่ก็ยังไม่ชินเสียที โดยเฉพาะพอต้องวิ่งหนีด้วยสองเท้าไม่มีรถแบบนี้

ยิ่งรู้สึกขัดถึงภัยอันตราย

ซินสุสอดสายสายตามองรอบบริเวณ คอหริ่งทะเลสาบดีไหม ไม่เลิ
ไม่ตี ทะเลสาบลึกมาก หริ่งน้ำก็ใช้จะรับประกันได้ว่าหริ่งพื้น ตัวเขมือบ
ไม่กลัวน้ำและจะไม่หยุดวิ่งตาม ท่าทางคงวิ่งลงน้ำตามพวกเขาละมากกว่า
ถ้าระหว่างถีบตัวว่ายหริ่งแล้วถูกกัดเท้าเข้าย้อมแย่นะ

งั้นถ้าหริ่งขึ้นเขาล่ะ ขอเพียงหลบหลีกกลุ่มคนให้ดี ก็พอมีโอกาสรอด
ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะไม่ตัวเขมือบยุบยับเป็นฝูงมดแบบนั้นบน
เขาอีกฝูง เบบัญญาเกินไปหากจะคิดว่าคงไม่มีตัวเขมือบอีกแค่เพราะเห็นว่า
เมื่อวานเจอน้อย ตัวเขมือบที่ขายังปกติจะต้องวิ่งตามเหยื่อไม่มีลตะแน

พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น หากขึ้นเขามืดๆ แล้วเจอฝูงตัวเขมือบแบบ
เดียวกันเข้า สถานการณ์จะไม่ต่างจากตอนนีเท่าไร

ถ้าอย่างนั้น ตัวเลือกที่เหลือ...

ซินสุมองข้างหน้า สายตาสะดุดเข้ากับป้าย 'นาจูล์โกลด์สลา' ของรีสอร์ท
ตึกสี่เหลี่ยมนั้นสูงประมาณเจ็ดชั้น สูดรู้ได้ว่าในอาคารมีตัวเขมือบหรือคนใหม่
แม้ไม่เห็นว่ามีแสงไฟส่องลอดจากหน้าต่าง แต่ก็ยังเร็วเกินกว่าจะประเมินออก
ตึกของรีสอร์ทอันตรายเช่นกัน ที่นั่นไม่ปลอดภัย

ทว่าอย่างน้อยก็มีผนัง เป็นตึกสูง และมีประตู ตัวเขมือบ 'สมอง
ปลาทอง' ขอเพียงหลบซ่อนให้พ้นสายตาพวกมันได้สักพัก เดี่ยวเดียว
ตัวเขมือบก็จะลืม จากนั้นค่อยหาทางออกกันต่อ

ซินสุย้ายปืนมาถือไว้ในมือข้างหนึ่ง เขย่นมืออีกข้างไปข้างหลัง มือใหญ่
อบอุ่นจับมือเขาตอบทันที ซินสุจับมือนั้นแน่นแล้วออกวิ่ง

ใบหญ้าคามๆ ชวนระคายคันขากับน้อง หัวใจเขาเต้นกระหน่ำ

ประตูทางเข้ารีสอร์ทปิดไว้ ซึ่งไม่น่าใช่ฝีมือผู้ดูแลอาคารเป็นคนปิด แต่
ผู้รอดชีวิตในตึกน่าจะชนพวกเครื่องเรือนจำพวกโต๊ะเก้าอี้มาปิดประตูไว้
มากกว่า ซินสุสังเกตเห็นเรื่องนั้นแล้วก็ยอมแพ้การเปิดประตูทันที มุ่งหน้า
ไปทางหน้าต่างบานใกล้ๆ แทน

หน้าต่างถูกกันไว้เช่นกัน แต่ด้วยขนาดที่เล็กกว่าประตู ตรงขอบ

หน้าต่างจึงมีเก้าอี้ประมาณสองสามตัวกันปิดไว้ ชินฮูยึงกระจกหน้าต่างแล้วใช้ด้ามปืนกระแทกรอยกระสุนเจาะ

กระจกติดฟิล์มกันแดดเนื้อหนากะเทาะแตก ชินฮูยียบชอบหน้าต่างปืนขึ้นไปใช้สันเท้าเตะกระแทก แล้วถีบสิ่งกีดขวางกันหน้าต่างให้ล้ม

ขณะเดียวกันนั้นแทแบ็กก็กดริมฝีปากล่าง มียอกปืนเล็งคนกับตัวเขมือบที่ใกล้เข้ามา ชายหนุ่มแค่เล็ง ไม่ได้ลั่นไก การกระด้างอาจง่ายกว่าก็จริง แต่ความมืดทำให้แยกออกยากกว่าอีกฝ่ายเป็นคนปกติหรือตัวเขมือบ ชินเหนียวโกอาจจะฆ่าคนธรรมดาเข้าก็ได้

ถึงอย่างนั้นแทแบ็กก็พร้อมลั่นไกหากมีคนคิดจะทำร้ายเขากับชินฮูยิตอนนั้นเองก็เกิดเสียงโครม! หลังหน้าต่าง กองเก้าอี้กันหน้าต่างล้มคว่ำแล้ว ชินฮูยิตอดตัวแผ่นแผ่นเข้าหน้าต่าง ทุ้งๆ หลังสะพายเป้ใบเขื่องก็วิ่งเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่ว

ชินฮูยิใช้ด้ามปืนไถกวาดเศษแก้วที่ยังเหลือติดขอบหน้าต่างออกเพราะกลัวจะบาดแทแบ็กตอนสอดตัวตามเข้ามา

“เข้ามาครับ”

ชินฮูยีนมือหา แทแบ็กคล้องปืนบนคอแล้วจับมือนั้นเหยียบขอบหน้าต่าง เรียวยาวของเจ้าตัวทำให้ไม่ต้องกระโดดเลย แค่ก้าวเข้ามาก้าวเดียว แทแบ็กก็อยู่ในรีสอร์ทเรียบร้อยแล้ว

ภายในตึกของรีสอร์ทมีตมมาก ส่วนที่เป็นหน้าต่างติดห้องอาหารขนาดเล็กข้างล็อบบี้ ข้าวของค่อนข้างอยู่เป็นที่เป็นทาง หากมองอีกที ก็ค่อนข้างเก๋อีกรสชาติเช่นกัน

แทแบ็กยกปืนคอยระวังพื้นที่รอบๆ ชินฮูยิมองนอกหน้าต่าง ชายหนุ่มไม่ได้โบกมือโบกไม้เรียกผู้คนที่วิ่งหนีตัวเขมือบให้มาทางนี้ แต่ก็ไม่ได้เล็งปืนขู่ไล่ให้ไปทางอื่นเช่นกัน ชินฮูยิเพียงเฝ้ามองเงียบงัน

กลุ่มคนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทันใดนั้นพวกเขาก็แยกออกเป็นสองกลุ่มสองในสามวิ่งไปทางประตูหน้า อีกหนึ่งในสามที่เหลือวิ่งมาทางหน้าต่างที่ชินฮูยิกับแทแบ็กปืนเข้ามา บรรดาตัวเขมือบแยกเป็นสองกลุ่มตามเหยื่อเช่นกัน

กลุ่มที่วิ่งไปทางประตูหน้าตื่นตระหนกเมื่อพบว่าประตูล็อก เสียงเคาะ

ประตุโครมครามดังปะปนเสียงร้องระงม คนกลุ่มนั้นพากันตะเบ็งเสียงขอความช่วยเหลือครั้งแล้วครั้งเล่า

ทว่าชินฮูกับแทแบ็กช่วยฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ หน้าประตุเต็มไปด้วยเครื่องเรือนหนาหนักกองพะเนิน ทั้งโต๊ะตัวใหญ่ โซฟาหลังเบ้อเริ่ม กว่าจะรื้อออกให้พ้นทาง อีกฝ่ายย่อมถูกกดกินไปเรียบรื้อแล้ว

กลับกัน เขาช่วยกลุ่มที่วิ่งมาทางหน้าต่างได้ มือชินฮูถือปืนข้างหนึ่ง อีกมือคอยข่มคอเสื้อผู้คนที่ปีนหน้าต่างเข้าในตึก เขาดึงตัวผู้คนมาข้างในด้วยพลกำลังพอเหมาะพอดี อย่างกับดึงหัวไซเท้าจากดิน

มีคนเข้ามาได้แปดคนแล้ว ขณะช่วยวัยกลางคนที่วิ่งมาถึงคนสุดท้ายจะปีนขึ้นขอบหน้าต่าง ตัวเขมือบตัวหนึ่งก็อ้าปากกว้าง กัดขย้านท้าย

“โอ้ยยยย! ช่วยด้วย! ช่วยผมด้วย! ได้โปรด! อ้ากกกก!”

ชายวัยกลางคนร้องลั่น วาดแขนปะปะเหมือนคนว่ายน้ำ แต่ก็ไม่มีใครช่วย หรือพูดให้ถูกต้องกว่าคือไม่อาจช่วยได้ อีกฝ่ายถูกกดแล้ว เลือดหยดเป็นทางเปื้อนขอบหน้าต่าง ตัวเขมือบอีกตัวตะครุบคร่อมร่างชายคนนั้นแล้ว กัดแผ่นหลัง เสียงร้องโหยหวนดังอีกคำรบ

ชายคนนั้นถูกลากตัวออกจากขอบหน้าต่าง ตามด้วยเสียงน่าแขยงดังกร๊อบและกัดเคี้ยวกร่วมๆ...บรรดาตัวเขมือบรุมกินร่างชายคนเดียวหมดในเวลาไม่ถึงสองนาที ก็ขยับยกตัวขึ้นใหม่

ฝูงตัวเขมือบนับร้อยย่อมไม่สนใจกับร่างคนคนเดียว รสเนื้อโอชะกับเลือดสดอุ่นๆ รังแต่ยังกระตุ้นให้เหล่ามนุษย์คลุ้มคลั่ง

พวกมันเริ่มปีนเข้าทางหน้าต่าง ขนาดหน้าต่างคับแคบทำให้ตัวเขมือบอ้าปากขบกัดขอบหน้าต่างเคี้ยวกิน ฟันซี่คมกริบกัดเข้าขอบหน้าต่างบิ่นเป็นรอย อีกไม่นานผนังคงได้ทะลุแน่

“แทแบ็ก ขึ้นข้างบนกันครับ”

ชินฮูคว้ามือแทแบ็กแล้วหมุนตัวหันหลัง ทั้งสองกระโจนขึ้นบันไดคราวละสองขั้น สถาปนได้สกปรกมาก ไม่รู้ทำไมถึงมีเครื่องเรือนกับของใช้ไม่เข้าที่วางเกลื่อน ซ้ายยังมีคราบเลือดด้วย

ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเวลามัวตรวจตรากันละเอียด ชินฮูเปิดไฟฉายติดปืน

กวาดสองทางรอบๆ แล้วรีบเดินต่อ แทแบ็กคอยก้าวตามติดพลางระวังหลัง
กลุ่มคนที่นั่งตัวลั่นนั่งกบนพื้นห้องเริ่มลนลานหนีขึ้นบันไดบ้างก็ตอน
ตัวเขมือบตัวหนึ่งปีนหน้าต่างเข้ามาได้

ชินฮูกับแทแบ็กมาถึงชั้นสี่กันรวดเร็ว พวกเขามองสถานการณ์ชั้นล่าง
จากตรงราวบันได ท่ามกลางเสียงฝีเท้าผู้คนมีเค้าร่างพวกตัวเขมือบให้เห็น
วับแวม อมนุษย์ขึ้นบันไดในท่าเดินปกติไม่ได้ ไม่นานก็ชนกันเอง ลื่นเสียหลัก
แล้วก็ล้มหงายทับกันให้วุ่นวาย เดิมทีพวกมันสูญเสียความสามารถในการ
เคลื่อนไหวร่างกาย ดังนั้นการขึ้นบันไดน่าจะซื้อเวลาได้สักพัก

ชินฮูไม่เดินขึ้นชั้นบนต่อ เขาเดินเลี้ยวเข้าทางเดินของชั้นสี่ รีสอร์ท
หน้าตาธรรมดา ดูเหมือนสร้างมานานปีกว่ารีสอร์ทของบาทหลวงของ สภาพ
จึงค่อนข้างซ่อมซ่อ

เขาผลักประตูบานหนึ่งที่ดูค่อนข้างสะอาด ประตูที่เป็นแบบเปิดด้วย
คีย์การ์ดนั้นปิดแน่น ต้องทุบทำลาย ชินฮูเงี้ยวป็น คิดจะใช้ด้ามทุบกระแทก
ก็พอดีมีมือหนึ่งยื่นพรวดจากข้างๆ เป็นมือของแทแบ็กที่ถือคีย์การ์ดใบหนึ่ง
บนคีย์การ์ดสีเหลืองพิมพ์ชื่อรีสอร์ท ‘นาจูโกลด์สเปา’ ติดป้ายชื่อกระดาดกระดาง
ซ้อนไว้ด้วยสองใบ

บุคคลภายนอกห้ามเข้า

หากเก็บได้กรุณาส่งคืนที่ล็อบบี้

ท่าทางจะเป็นมาสเตอร์คีย์หรือคีย์การ์ดที่ใช้เปิดประตูในอาคารได้
ทุกบาน

“...ได้มาจากไหนครับ”

ชินฮูถามพลางรับคีย์การ์ดมาถือ

“เมื่อไหร่ที่ล็อบบี้ ตอนที่ช่วยคนอื่นๆ ผมลองค้นข้าวของแล้วเจอ
ตรงบาร์ในห้องพักครับ”

แทแบ็กตอบพร้อมรอยยิ้ม เขายกไหล่ข้างหนึ่งเล็กน้อยเป็นเชิงบอกว่า
‘ผมทำได้ใช่ไหมละ ชมหน่อยๆ’ ชินฮูจึงขยี้เรือนผมของอีกฝ่าย เจ้าเด็กน่ารัก
เอ๊ย น่ารักแล้วยังทำตัวมีประโยชน์อีกต่างหาก

ชินฮูเปิดประตูเดินเข้าห้องทันที ภายในห้องให้ความรู้สึกแบบบ้าน

อันนอกหรือบ้านพื้นเมืองของเกาหลี อันที่จริงก็มีแค่ประตูกับตู้วางโทรทัศน์เท่านั้นที่เป็นสไตล์โบราณดังกล่าว อย่างไรก็ตาม พื้นที่ภายในเรียบร้อยดี ประตูระบบดิจิทัลดอร์ล็อกทำงาน คงไม่มีใครเข้ามาเลยตั้งแต่เชื้อไวรัสแพร่ระบาด แม้จะได้กลิ่นอับของฝุ่นกับกลิ่นไม้จากเครื่องเรือน ทว่าก็ดีกว่ากลิ่นเหม็นเน่าของซากศพแหละนะ

เขากวาดตาดำรวจความปลอดภัยในห้องครัววู่วว เสริจก็ให้แทแบ็กเข้าห้อง เขามองกลุ่มคนที่ขึ้นบันไดมาถึงชั้นสี่ อีกฝ่ายท่าทางจะเข้าห้องที่ซินฮูเปิดประตูไว้อย่างเห็นเป็นเรื่องที่สมควรทำ

ซินฮูมองพฤติกรรมดังกล่าวหน้าเคร่ง โชคดีที่ไม่มีตัวเซม็อบตามมา ตอนนั้นเองฝั่งตรงข้ามทางเดินก็เห็นเงาตะคุ่มขยับกระดุกกระดิก เป็นตัวเซม็อบที่ทำท่าคล้ายนั่งกระแทกศีรษะกับผนัง

แสงสีทองเรืองๆ ช่วงเข้ามิดลอดผ่านหน้าต่างสุดปลายทางเดิน แสงนั้นส่องทาบบนร่างตัวเซม็อบให้ยิ่งเห็นชัด

ตัวเซม็อบผิวเนื้อเริ่มเปื่อยยุ่ย บิดตัวยกแอ่ยกยันลุกยืน เดินกะเผลกกระเผลกมาทางพวกเขา ร่างกายของมันขาดครึ่งจากการถูกกดกินตั้งแต่ช่วงไหลซ่ายถึงท้อง ส่งผลให้ตัวเอียงเซทุกการก้าวเดินเพราะขาดจุดศูนย์ถ่วง พอร่างเอียงวูบ มันก็จับพันกับผนัง ขึ้นตัวให้ยืนต่อ ดูแล้วคล้ายหุ่นเชิดที่สายชักเกี่ยวพันไว้กับพื้น

“อือ...”

ชายคนหนึ่งท่าทางจะร้องอุทาน ซินฮูปิดปากอีกฝ่ายอย่างรำคาญใจ ฝูงตัวเซม็อบที่ปีนบันไดตามมาใกล้จะลืมหือแล้วแท้ๆ ซินแหกปากส่งเสียงคงได้เสียเรื่องกันพอดี

ซินฮูเล็งปืนไปทางตัวเซม็อบตัวนั้น อีกมือยังปิดปากชายแปลกหน้า เขาคิดนิ้วขึ้นไถเบาๆ ลูกกระสุนพุ่งจากปลายปืน ฟุบ กลางหน้าผากตัวเซม็อบปรากฏรูแดงคล้ำ มันล้มคว่ำในท่าอุจาดตา

ซินฮูดันตัวชายแปลกหน้าเข้าห้อง จากนั้นพอให้คนที่เหลือเข้าห้องเรียบร้อย จึงปิดประตู

กรีก ระบบล็อกของประตูทำงาน

ชินฮูกับแทแบ็กจับจองพื้นที่โต๊ะอาหารใกล้ประตูห้อง คนที่เหลือพลอยนั่งพื้นมุมห้องฝั่งตรงข้ามเมื่อเห็นว่าชินฮูกับแทแบ็กมีปิ่น แม้ปากกระบอกปืนจะไม่ได้เล็ง แต่ก็คล้ายหันไปทางกลุ่มคนอย่างน่าแปลกเช่นกัน ส่งผลให้รู้สึกได้เป็นนัยว่าฝ่ายไหนเหนือกว่า

ชินฮูกวาดตามองกลุ่มคนแปลกหน้าซ้ำๆ พวกนั้นมีกันแปดคน แต่ละคนสวมเสื้อผ้าแตกต่างหลากหลาย มีทั้งเสื้อสูดกับกางเกงยีน สเวตเตอร์ กางเกงสูท เสื้อกันหนาวบุนวมกับกางเกงผ้าฝ้าย ชุดปิ่นเขา เสื้อจัมเปอร์ กางเกงเลกกิ้ง ดูไม่เข้ากันเหมือนหยิบในร้านเสื้อผ้ามาสวมส่งๆ

เขาพินิจมองแต่ละคนไม่วางตา ฝ่ายตรงข้ามคงอึดอัดสายตาเขา แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปาก คงเพราะตระหนักดีว่าใครเพิ่งช่วยชีวิตตน

ฝ่ายตรงข้ามตัวเปล่ากันทุกคน ชินฮูกับแทแบ็กแบกเป้ใบเกือบเท่าร่างตัวเอง ทว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มคนแปลกหน้ากลับไม่สะพายกระเป๋าเลย ส่วนอีกครั้งที่เหลือมีเป้กับกระเป๋าสะพายข้าง แต่กระเป๋าก็ก๊สแบนคล้ายไม่มีสัมภาระข้างใน

ทั้งใบหนายังเปื้อนดินเพราะเพิ่งวิ่งหนีลงจากภูเขากันมา ผมเผ้ายุ่งเหยิง มีกิ่งไม้ใบไม้ติดเต็ม

ความเงิบดำนอนอย่างต่อเนื่อง มีเพียงเสียงกลืนน้ำลายกับไอเบาๆ ชินฮูเข้าเซฟปิ่นแล้วปลดเซฟ เสียงกึกกักนั้นไม่ดังนัก แต่ก็เรียกสายตาทุคคนให้จับจ้องเขา

ชินฮูเลื่อนแก้อ์ ขยับให้ตัวเองบังแทแบ็ก เขาเอ่ยว่า

“ตัวเขมือบพวกนั้นมาจากไหนครับ”

ฝ่ายตรงข้ามสะดุ้งเฮือกเมื่อชินฮูเอ่ยถาม คนพวกนั้นส่งสายตาให้กัน หงึญว้ยประมาณสี่สิบปีต้นๆ คนหนึ่งในกลุ่มเป็นคนตอบ หล่อนกระแอมให้คอโล่ง เสยจัดผมเผ้ายุ่งเหยิงแล้วว่า

“บนภูเขามืออาคารกลางของหมู่บ้านด้วยค่ะ พวกเราเห็นไฟเปิดทั้งไว้เลยนึกว่ามีคน ปาบนเขาหนาวมาก ไฟก็มืดแล้ว เราไม่ทันดูข้างในก่อนพอเข้าไปถึงก็เจอพวกตัวเขมือบในนั้น”

“...”

“ผนังฝั่งหนึ่งของอาคารกลางพังทะลุ เลยผนังนั้นมีตัวเขมือบยื่น เบียดเสียดยาวถึงดินเขาเลยล่ะ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมพวกมันออกกันตรงนั้น ผู้คนที่เดินไปที่นั่นเพราะเห็นไฟสว่างแบบเดียวกับพวกเรอาจติดเชื่อต่อๆ กัน หรือไม่มีคนสนใจตอนพวกมันทิ้งไว้...”

ซินฮูไล่ลั่นกับกระพุ้งแก้ม แปลกชะมัด ที่บนเขาไม่ค่อยเจอตัวเขมือบ เป็นเพราะพวกมันไปออกกันที่พื้นที่เดียวนั้นหรือหะเหอ ขณะซินฮูมุ่นคิ้วอย่างไม่เข้าใจ ชายอีกคนก็ยกมือ อีกฝ่ายเป็นชายรูปร่างผอมแห้ง อายุน่าจะเพิ่งสามสิบปี

“ทะ...ที่นั่นเหมือนจะเป็นจุดหลบภัยชั่วคราว ผมเห็นตัวเขมือบบางตัว อยู่ในชุดป้องกันเชื้อโรค บนไหล่สะพายกระติกน้ำ แล้วก็เหมือนจะเห็นทหารด้วย...ครับ...ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ เพราะมืด...”

ปลายประโยคแผ่วลง ไหล่ฮูลู่คล้ายเพิ่งนึกกระดากที่เอ่ยพูดเป็นจุดสนใจ

ดวงตาซินฮูเลื่อนมองพลางขบคิด จุดหลบภัยนั้นหรือ ตั้งแต่เดินทางมาถึงที่นี่ก็เพิ่งได้ยินนี้แหละ เอาเถอะ ก็เป็นไปได้ถึงทำเลจระรังคน เพราะส่วนใหญ่จุดหลบภัยชั่วคราวมักจะจัดตั้งที่สถานีรถไฟใต้ดิน โรงเรียน ประถมศึกษา ไม่ก็สถานีนามัย

น่าแปลกนิดหน่อยที่เลือกตั้งจุดหลบภัยในตึกกลางของหมู่บ้านใกล้เคียง อาจเพราะใกล้เมืองมกโพมากแล้วก็ได้ ถ้าอย่างนั้นจากที่นี่ถึงเมืองมกโพจะมีจุดหลบภัยอีกกี่จุดกันนะ

ขณะซินฮูครุ่นคิด กลุ่มคนแปลกหน้าก็เริ่มทยอยแนะนำตัวต่างๆ ที่เขาไม่ได้ถาม กลุ่มคนทั้งแปดเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ทำงานฝ่ายการตลาด ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็นทีม มีทีมหนึ่ง ทีมสอง ฯลฯ หากรวมกันทั้งฝ่าย จำนวนสมาชิกทุกทีมจะมีทั้งหมดสี่สิบคน

พวกเขาเล่าว่าติดอยู่ในบริษัทหลังเชื้อไวรัสแพร่ระบาด แล้วก็อยู่ที่นั่นกันตลอดกระทั่งถึงวันที่ทางการประกาศให้อพยพไปเมืองมกโพ ระหว่างเดินทางเจอนานาเหตุการณ์อันตราย สุดท้ายจากสี่สิบคนก็เหลือเพียงแปดคนเท่าที่เห็น กลุ่มคนที่วิ่งไปทางประตูหน้าแล้วเข้ารีสอร์ตไม่ได้เมื่อครู่ ก็คือเพื่อนร่วมงาน

ทีมสามของฝ่ายการตลาดนั่นเอง

ชินฮูกับแทแบ็กนั่งฟังข้อมูลที่ไม่อยากรู้กันเฉยๆ ไม่ได้ตอบ ไม่บอกชื่อ กับอาชีพของตนแก่อีกฝ่าย ชินฮูเพียงหรีตา

เพื่อนร่วมงานที่เดินทางมาด้วยกันเพิ่งตายตกแท้ๆ ทว่าฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ดูทุกข์โศกสักนิด หรือเพราะชินฮากับการตายจาก ในเมื่อเห็นเพื่อนตายมาตั้งสามสิบสองคนจนเหลือแปดจากสี่สิบคนแล้ว หรือจะเพราะนึกโล่งใจที่ใช้ความตายคนอื่นเป็นเหยื่อล่อ ช่วยให้ตนเอาตัวรอดได้กันแน่

เอาเถอะ ไม่ใช่ธุระที่ชินฮูต้องรู้ อีกฝ่ายจะเคยเอาตัวรอดอย่างไร ใครจะเป็นหรือตาย เขาไม่อยากรู้ ความจริงสำคัญมีเพียงว่ากลุ่มคนแปลกหน้าจะเป็นภัยต่อเขากับแทแบ็กหรือไม่

สีหน้าทุกคนอดโรยอย่างเห็นได้ชัด ทั้งยังดูไม่ได้จะตั้งตนเป็นศัตรู ถึงอย่างนั้นก็ต้องระวัง ต่อให้ฝ่ายเขามีปืน แต่ถ้าฝ่ายตรงข้ามทั้งแปดบุกรุมทำร้าย ก็มีสิทธิ์เพลี่ยงพล้ำได้เช่นกัน โดยเฉพาะอีกฝ่ายเป็นกลุ่มคนที่น่าสงสัยว่าใจคออาจจะโหดเหี้ยม ฉะนั้นได้ไม่เลือกหน้าด้วยแล้ว

ชินฮูลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นว่าได้ข้อมูลพอแล้ว แทแบ็กลุกตามเขาอย่างรู้งาน
“จะ...จะไปไหนคะ” ผู้หญิงที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้ากลุ่มรีบถาม แวตาทล่อนสั้นไหวด้วยความวิตก

“เราจะย้ายไปห้องพักห้องอื่นครับ” ชินฮูตอบเสียงแห้งแล้ง

“ทำไมล่ะคะ”

“...จำเป็นต้องบอกเหตุผลด้วยหรือครับ”

ชินฮูนี้หน้า การแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าเขาอึดอัดทำให้ทล่อนแหม่ปากแน่น ชินฮูร่นคอกแทแบ็กเบาๆ พอใกล้จะก้าวออกจากห้อง ชายที่นั่งเฝ้ามุมห้องก็เอ่ยว่า

“อยู่ด้วยกันปลอดภัยกว่านะครับ”

อีกฝ่ายเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่ที่สุดในบรรดาคนทั้งแปด ไหลกว้าง ผอมตัดเกรียนเหมือนทหารยิ่งดูบีบีน แทแบ็กเอียงคอ

“ปลอดภัยสำหรับใครครับ”

“เอ๋? ก็แน่นอนว่าสำหรับทุกคน...”

“สำหรับเราที่มีปืน หรือสำหรับฝ่ายคุณที่ไม่มีอะไรเลย”

แทแบ็กไม่ได้ใช้น้ำเสียงเหน็บแนม เพียงพูดด้วยเสียงนุ่มนวลฟังแบบ
แจ้งให้ทราบ มาดเหมือนตอนเป็นหัวหน้าทีมแห่งบริษัทยักษ์ใหญ่ซึ่งไม่ได้เห็น
มานานแล้ว

ซินสุเคลิ้มใจลอยอย่างผิดกาลเทศะครู่หนึ่ง เขานึกถึงภาพแทแบ็ก
ในชุดสูทกับรองเท้าแบรนต์เนมเมื่อก่อน ท่าเดินของอีกฝ่ายแผ่เผยในบริษัทห
่วงท่ามั่นใจเยี่ยงเจ้าของธุรกิจ ตอนนั้นซินสุคิดแล้วว่าแทแบ็กดูดี มานึกตอนน
ี้คิดว่าเท่ามาก เสียหายตอนนั้นเขาน่าจะมองชมตนไว้เยอะๆ

ห้องเสียบกริบ แทแบ็กไม่พูดต่อ โอบหลังซินสุเดินออกไปทางประตู
ไม่มีใครรั้งพวกเขาอีก

ซินสุกับแทแบ็กเข้าห้องพักที่เว้นห่างมาสองห้อง หลังล็อกประตูก็คล้องโซ
ให้รอบคอบอีกชั้น แทแบ็กถอนหายใจแผ่วเบา โยนเป้เดินป่าส่งๆ ทั้งบนโซฟา
ซินสุวางเป้ที่หนักกดไหล่เขาลงเช่นกัน เขาหยิบน้ำดื่มขวดหนึ่งส่งให้แทแบ็ก

แทแบ็กดื่มอึกๆ รวดเดียวพร่องไปครึ่งขวด ซินสุดื่มน้ำที่เหลือ ใจคอ
ที่เพ่งหม่นมัวตามความสลับของเข่ามิดพลันกระจ่างอีกนิด

“ต้นขาเป็นไงบ้างครับ”

ซินสุถาม คุณเข่าข้างหนึ่งตรงปลายเท้าแทแบ็ก

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไม่ค่อยได้วิ่งเท่าไรนี่”

แทแบ็กคันช่องกระเป๋าช้างของเป้ หยิบซ็อกโกแลตมาหนึ่งแท่ง ซินสุ
พิศมองน่องกับข้อเท้าอีกฝ่าย แทแบ็กเพ่งวังห่อเติมฝีเท้าโดยไม่ได้อว
ร่างกายก่อน ทั้งยังเพ่งตื่นหมัดๆ คงทำให้กล้ามเนื้อเกร็งเครียดน่าดู ซินสุ
บิบนวดหลังข้อเท้าให้แทแบ็ก จู๋ๆ ซ็อกโกแลตแท่งก็จ่อใกล้ปากเขา

ซินสุไม่ปฏิเสธ เขางับกินคำหนึ่ง ยังไม่ต้องต้องเคลื่อนไหวร่างกายอีก
ตอนไหนและอย่างไร ควรเติมพลังงานไว้ก่อน

สีหน้าแทแบ็กไม่สู้ดี อาจเพราะผมม้าปรกหน้าก่อเกิดเงาหม่นๆ สีหน้า
อีกคนเลยดูเคร่งขรึม ซินสุเดาสาเหตุออกไม่ยาก อีกฝ่ายคงติดใจกับกลุ่ม
คนแปลกหน้าห้องข้างๆ เพราะรู้สึกว่ารอดทั้งคนพวกนั้น